

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 466. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640911536/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

og halede et helt Kvindfolk ud af den, en køn ung Pige. Men hun var død. Hans skidne Kniv sad hende i Hjærtet.

— Nu maa du gerne se! sagde han.

Dragen vendte sig og saa, — da blev han saa blaa som en Iskump, og hans Arme krummede sig som to Træstammer paa et Baal. Saa faldt han bag over og var død med det samme.

— Jeg tænkte det nok, sagde Skomageren, og saa pegede han paa den døde Pige. — jeg fandt hans Hjærte!

Og Prinsessen kyssede høm og klappede høm og løb hjem ad Slottet til med høm.

Men hun kom hjem længe før han, og da han meldte sig hos Kongen, var hun gift med en, som ingen Pukkef havde.

— Jeg tænkte det for Resten nok! sagde Skomageren.

KLODS HANS

Der vokser en Skov rundt omkring det Slot, hvor Klods Hans er Konge, og bag ved Skoven ligger det aabne Land, grønt og brunt og gult og med Veje, der løber til Verdens Ende.

Det er en varm Sommerdag, og det er inde i Skoven. Der sidder Klods Hans, Kongen, midt ude paa Stammen af en El, som Vinden har fældet tværs over Skovens Aa. Han støtter Ryggen mod en Gren, der rager lige i Vejret med alle Blade og de øverste Kviste brune og visne. Hver Gang han flytter lidt paa sig, ryster Grenen, og dens Blade rasler, og der falder et Par ned paa den blanke Aa, hvor de driver ind til Bredden eller sejler langsomt bort.

Klods Hans sidder og meder, og nede i Vandet dingler hans Bens Spejlbillede med de hvide Strømpesaalers Fodflader vendt op imod ham, og Medestangens lange Spejlstreg skælver og bug-

ter sig for hver sagte Vind som en stor, tynd Orm paa Aaen, der er grøn af Skovens Løv over ham og blå af store Skjolder Himmei.

Inde paa Bredden, hvor Ellens Rødder rejser sig lodret, staar hans Sko med Mosemuld op over Snuder og Hæle, og ved Siden af Skoene ligger hans kongelige Kaae krøllet og med visne Straa stikkende i Ryggens Skarlagen.

Klods Hans sidder og fløjter ganske sagte, og en Gang imellem drejer han Hovedet og spytter ind i Ellestammens Krone af vissent Løv.

Saa holder pludselig Fuglesangen omkring ham op, og en Finke kommer strygende over Aaen og ind under den anden Breds Blade, og lidt efter en Stillaids og mange smaa Fugle i Flok.

Han drejer Hovedet halvt ind mod Bredden, hvor hans Sko staar, og sidder og lurar, med Pandehuden skudt i Vejret og opspilede Øjne, der ikke ser paa noget, og hans Ben holder op at dingle.

Det rasler og knaser inde i Skoven, som naar Grene bøjes til Side og tørre Kviste trædes itu, og Støjen kommer nærmere, og saa dukker der en Dreng, grøn som en Græshoppe, frem inde ved Ellestammens Rod.

— Jeg skulde hilse, siger Drengen og staar forpustet stille og ser paa Klods Hans, jeg skulde hilse og sige, at Ministrerne venter.

Men Klods Hans har hurtig taget Øjnene til sig og løfter paa Medestangen for at faa Snøren længere ned ad Aaen. Han fløjter saa smaat igen.

— Dronningen ligger i Vinduet og kalder! siger Drengen spagfærdig.

Klods Hans svarer slet ikke; hans Ben dingler besindigt under ham.